

METİN: Ebu Hanife'ye bu yüksek makam nasıl verilmesin ki. kendisi kırk sene yatsının abdesti ile sabah namazını kılmış, ellibeş defa hacca gitmiş, Rabbini rüyasında yüz defa görmüştür.

Bu rüya mes'elesinin meşhur bir kıssası vardır:

Son haccında geceleyin Kâ'be'ye girmek için Kâ'be'nin bekçilerinden izin almış. Ve içeri girerek iki direk arasında nama-za durmuş. Namazda evvelâ sağ ayağının üzerine basmış, sol ayağını onun üstüne koymuş ve Kur'an-ı Kerim'i yarıya kadar okumuş. Sonra rükû' ve secdeye vararak ikinci rek'ata kalkmış. Bu sefer sol ayağı üzerine basmış, sağ ayağını onun üstüne koymuş. Ve Kur'an-ı Kerim'i hatmedinceye kadar okumuş.

Selâm verince ağlayarak Rabbine münâcâtta bulunmuş, «Ey Allahım! Bu zayıf kul sana hakkı ile ibâdet edemedi, ama seni hakkı ile bildi. İmdi hizmetimin noksanını marifetinin kemâ-line bağışla!», diye niyaz etmiş. Bunun üzerine Beyt-i Şerif'in yan tarafından biri seslenerek: «Ya Eba Hanife! Bizi nasıl lazımsa öyle bildin! Bize hizmet ettin; hizmeti de güzel yaptın. Seni ve mezhebine girerek kıyamete kadar sana tâbi olanları affettik!».

RÜYA KISSASI ŞUDUR:

İmam A'zam (r.a.) diyor ki: «Rabbimi rüyamda 99 defa gördüm. Kendi kendime: «Eğer yüzüncü defa görürsem ona mutlaka soracağım. Kıyâmet gününde kulların senin azabından ne ile kurtulacak?» diyeceğim. Arkacığından Rabbimi rüyamda gördüm ve Ya Rabbi! Kıyâmet gününde kulların senin azabından ne ile kurtulacak? dedim.

Tealâ Hazretleri şu cevabı verdi;

-Her kim sabah ve yatsı namazlarından sonra;

«Subhane'l-ebediyyi'l-ebed; Subhâne'l-vâhidi'l-ahad. Subhâne'l-ferdi's-samed. Subhane râfi-i's-semâi bi gayri amed. Subhâne men besata'l-arda alâ mâin cemed. Subhâne men haleka'l-halka feahsâhüm adedâ. Subhâne men kaseme'r-rizka velem yense ehadâ. Subhânellezi lem yettehız sâhibeten velâ veledâ. Subhânellezi lem yelid velem yûled velem yekün lehü küfüven ehad», derse azapdan kurtulur-

Tahtâvi'nin beyanına göre «Namazda bir ayağını diğе-rinin üstüne kaymak sünnete muhaliftir», denilerek İmam A'zam'-ın bu yaptığına itiraz edilmişse de Şurunbulâlî buna cevap vermiş. Onun fiilini terâvüha hamletmiştir. Çünkü teravüh iki ayağın üzerinde durmaktan efdaldır. Teravüh, namaz kılan kim-senin ağırlığını biraz bir ayağının, biraz öteki ayağının üzerine vermesidir. Ayaklar yerden kalkmayacaktır. Fakat bu cevap kabu le şayan

görülmemiştir. Çünkü İmam A'zam bir ayağını diğ-e-rinin üstüne koymuştur.

Buna şöyle cevap verilebilir:

Hazreti imam'ın bunda güzel bir maksadı vardır ki. kendinden keraheti gidermiştir. Nitekim fukaha baş açık namaz kılmayı mekruh saymış; takat tezellül ve tevâzu kasdı ile alırsa mekruh sayılmayacağını söylemişlerdir.

Sonra ulemadan birinin buna cevap verdiğini gördüm;

Şöyle diyor: «Hazreti İmam bunu nefsi ile mücâhede için yapmıştır. Huşûu bozulmayan bir kimsenin nefsi ile mücâhede maksadı ile bunu yapmasının kerahete mâni olması ihtimalden uzak değildir».

(kaynak : ibni abidin mubah olan ilim babı)